دا ته د کومو غرونو شور يې

د ۱۳۸۴ل (۲۰۰۵م) کال

د کتاب نـــــوم : دا ته د کومو غرونو شور يې

د کتاب مـــــوضـــــــــوع:شــــعـــــر

د کتاب لیکونکی :عبدالمالک بېکسيار

کـــــال : ۱۳۸۴ل (۲۰۰۵م) کـــــال د چـــاپ

خـــپـــرنـــدوی :د هـيلـې مـجلـــې اداره

کـمــپـوز/ډيـزايـن : ايـشـيا سـافټ پيښور

کـمــپـوزوونـکـی : بـارکـوال مـياخــېـــل

کـمــپـوزوونـکـی : بـارکـوال مـياخــېـــل

دانتير نيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : سمسور حبيبي

جزاک الله څه خوند

د دې پورې غرو تر شا کلا - جزاک الله څه خوند

لر بر چې کېدله او د کرړو ساز چې خور ستوري
خوند د سپوږمۍ غېږ کې بېګا کلا - جزاک الله څه

ګل ګل شنه یې په ګوټ ګوټ باندې یادونه چې د یار
کلا - جزاک الله څه خوند د ګل ونه شوله بیا

ګونګو، تشو، تورو مېنو راته زړه خوړلی تل
پورته ترې غوغا کلا - جزاک الله څه خوند دا چې

سهار دا له کومې ډډې یاره پاڅېدلی یم
لیک په سترګو مې دِ تا کلا - جزاک الله څه خوند

بېکسیاره! راکوله چې جزا یار به ماته
.خوند ورته وې به مې جزا ک الله جزاک الله څه

***

دربغه چې لړ راتهٔ احساس چې تا به څه کړي و؟
غوښتی که وای لاس چې تا به څه کړي و؟ ما درنه

راګیر ژوندون مې ټول یوه عجبه معما کې
تل را سره وي دا وسواس چې تا به څه کړي و؟

چې ما کتل ځمکې ته ستا له غوسې نه لړزېده
که در کتلي مې وای پاس چې تا به څه کړي و؟

يې که آګا چې نازدانه بچي دې د وطن مور
و ؟ غواړي خيرونه په مدراس چې تا به څه کړي

!که تاته پته وای اشنا چې بېکسيار يې په دار
چې تا به څه کړي و ؟ هم بې ګونا ، هم بې اساس

***

خاطر ته دې راغلی يم لږ ومې کړه خاطر
زړه باندې داغلی يم لږ ومې کړه خاطر په

ځيګر ګيلې ګيلې زړګی لرم، نينې نينې
حيران هک پک ناست غلی يم لږ ومې کړه خاطر

څه يم پربږده نور چې څوک يمه او څنګه يم او
بدنام يم که ښاغلی يم لږ ومې کړه خاطر

نور به نه درځم ساقي ما کړی وو قسم چې
بيا هم چې درغلی يم لږ ومې کړه خاطر

نورو ښکليو هم وار وار بللی بېکسيار يم
قسم که ورغلی يم لږ ومې کړه خاطر

***

ستا ظلمونه ستا کيسې به تا اخر شرموي دا
شرموي ټول بشريت ته د سيسې به تا اخر

وژنه يې څومره چې وژلای شې چې څومره دې وس
تا اخر شرموي مرګي ته ۀ بړې تلوسې به

درباندې اخلي چې بې دينه بې ايمان وګړي
به تا اخر شرموي زما ايمان دی راپسې

د خدای مخلوق درته د ماشي هومره نه ښکاريږي
وسوسې به تا اخر شرموي د طلا ، تېلو

د مظلومانو له زړګو نه را اوچتې ښېرې
درپسې به تا اخر شرموي د وخت جلاده
که يې له ما سره به يې که نه دښمن يې زما
دا غوسې به تا اخر شرموي دا پنهکې او

لکه رمه باندې د وږي لېوه پېښنه شوې
وينو کاسې به تا اخر شرموي د بې ګونا

وايي ديموکراسۍ باندې به سر خورې بېکسيار خو
.دغه د زهرو پتاسې به تا اخر شرموي

***

غوښې پوتې انسان نو څه يانې، د
د ظلم دنګ، لوړ غر، د کرکې بوتې

شو حال يې خراب مدام، خو که لږ ښه
.وهي لغتې به، لکه خر کوتې

***

کله پند یم په کیسه کې
خوند یم په کیسه کې کله

لکه وخت اوړم را اوړم
کې بند په بند یم په کیسه

په زړه لګم لکه وږم
خولې ته قند یم په کیسه کې

میاشت خو وشوه خدای دې خیر کړي
چې پابند یم په کیسه کې

د ابۍ خیرې لمن ته
په کیسه کې سور پیوند یم
امریکا چا وې ورانېږي؟
د مومند(1) یم په کیسه کې

د سترګو شعر کې ورک د چا
د چا بند یم په کیسه کې

شوم که له شعره لېوزګار
ارجمند یم په کیسه کې

یار خاکه د ژوند چې کښلې
کیسه کې تش کارمند یم په

بېکسیار یم د [میدان] به؟

کې هنرمند يم په کيسه
***

يو ائې نه ده مسله د اوښکو
اوښکو ځنګه ترم به سلسله د

زه يې که څو ايسا روم بهېږي
دا ده په خپله فيصله د اوښکو

زمانې زاهد ناحق تکفير کړم د
زما په لاس کې وه پياله د اوښکو

به شي ډېره ګرانه زړګيه ګرانه
سفر د عمر او جاله د اوښکو

اشنا ما په بلا وهه ما هېر کړه
لړ مې جرګې خو در بله د اوښکو
ژړا ليدلې مې وه نه چې دا سې
باران ګله د اوښکو لکه په شړک

چې رسېدې هر چاته خپلې رخې
اوښکو زما په برخه قواله د

تل نابيلې را روانې به وي
اسانه نه ده معامله د اوښکو

بېکسياره ! دا غزل ختم کړه بس

څه راته لیکې مقاله د اوښکو

خاندمه بېکسیار څرنګه به و
څو په لېمو مې دا مېله د اوښکو

***

سر واخله مري لکه دا نور مخلوق نه
که هنرمند وي ترې هنر واخله مري

پایم تل لکه زخم په دردونو
له زړه مې ستا د یاد پرهر واخله مري

لړ ساقي خمار د ژوند ته وګوره
لړ جنازه یې په نظر واخله مري

!ګله اشنا دې د وخت سختو کې ګیر
یې کړه یاد لړ یې خبر واخله مري لړ

څوک به په څه څوک به په څه باندې مري
بېکسیار ښخه دلبر واخله مري له

***

ووایم د زړه له حاله چاته حال
زه له محاله چاته حال ووایم

په وس مې نه چې رنګ د شرم د بوال

بند د بوا له چاته حال ووایم له

راته کتلي چې محفل کې اشنا
حال ووایم یمه بې حاله چاته

تا ته معلوم ظالم مظلوم ټول د وخت
ووایم گرانه لیکواله ! چاته حال

خوار بېکسیار داسې مدام چې کوم
ووایم ستر له سیاله چاته حال

***

نشه یې نه خمار یې کړم دا څرنگه ځواني وه
د یار یې کړم دا څرنگه ځواني وه په مخ سي

واړه، زاړه د کلي مې د تور په غشو ولي
خپلو ته اغیار یې کړم دا څرنگه ځواني وه چې

اوربدلې کیسې مې د ځوانۍ د خوبو ډېرې
تر عمره چې بیدار یې کړم دا څرنگه ځواني وه

باندې اوس سرې سترگې زما ځي د نورو په هجران
وه دا داسې پامته دار یې کړم دا څرنگه ځواني

!مالت کې بېکسیاره ! رسېدم نجونو ته نه چې
دا څرنگه ځواني وه اوس اوس چې داسې خوار یې کړم

***

وخت راسره و په خبرو کې لاړ
تشو غورو کې لاړ زما او ستا په

په غلیمانو د یرغل ښکلی وخت
لاړ په ټولولو د لښکرو کې

له شملو ، ږیرو یو وطن را پاتې
په برېتورو ، څڼېورو کې لاړ

په رڼا مین ما خپله ولید چې
د وخت ببرۍ یې په ښنګرو کې لاړ

بېکسیار چې روان څوک خبر نه شول
چې په سلګیو که سندرو کې لاړ

***

راځي له بر کلي نه نن مې مېلمه
زړه ته دمه راځي له بر کلي نه
ته یو رنګ انځور دی ما بلي شاړو
هره غرمه راځي له بر کلي نه
ربه همدا یې د راتګ زېری کړې
له بر کلي نه نرۍ وږمه راځي
څوک سره اخلي بیا په اوښکو مچې
نه د ویر نغمه راځي له بر کلي

خیال تخنوي مې لېونتوب ته بیا بیا
څه هنګامه راځي له بر کلي نه
مین وایي د هجر تېږې کوم څوک
ورو زمزمه راځي له بر کلي نه
پرېکړه کړي د بېکسیار د مرګ وروستۍ
مکالمه راځي له بر کلي نه

***

کې مروره رانه په وینېه نه راځي په خوب
وایي مې زړه راځي په خوب کې مروره رانه

دلته، هلته لارې نیسي رقیب بې ځایه ورته
پاس په لېمه راځي په خوب کې مروره رانه

په ژوندوني هم را ونه کتل بره یې کله
مړه مړه کاته راځي په خوب کې مروره رانه

په پلار، نیکه، په غور نیکه قسم چې وخوړ اوس یې
رانه اوس به نو څه راځي په خوب کې مروره

شک به کاوه ما بېکسیار په یار خو وشه دا ځل
کې مروره رانه کړې یې خوله راځي په خوب

له بېرته تګ نه یې خبر ځان سره پټ و ژاړم
په خوب کې مروره رانه لکه د غله راځي

***

جوړوي خبر بې نه راځي تش یاد بې مسلې
په گونگه ژبه شور فریاد یې مسلې جوړوي

چې څوک باندې پوه ژوندون د گلو یوه څانگه ده
د اوږده لنډ دغه معیاد یې مسلې جوړوي

کړ چې هر څه هر څه کړه لړ په تول زړه ته مې سر لوځ
داسې د مینې اعتیاد یې مسلې جوړوي

د ټولې میکدې قاید به وې خوره شراب خیام
جوړوي خو دا یې هم وې از د یاد یې مسلې

مینه له مخې بېکسیاره ! ده ساده خبره
جوړوي مانا یې سخته ده بنیاد یې مسلې

***

غبږ کې حیا ورتلله یار یې په اوږه واخیست لاړ
شاعر ولید چنار یې په اوږه واخیست لاړ ما یو

هیڅ صبر مې څومره که ساقي ته پښه نیولی شو
یوه شېبه تر مخ خمار یې په اوږه واخیست لاړ

چا وژلی پخوا پل پسې واخله هلته کوز به
هغه ټوپک چې د اغیار یې په اوږه واخیست لاړ

لېونی مې ولید خوښ خندان شوم زه هلته ناست یو
لاړ هوښیار چې کوت مې ژوندون بار یې په اوږه واخیست

! ځوک نااشنا به بېکسیاره ستا په مرګ ولیکي
په اوږه وا خیست لاړ چې د منزل ګرد او غبار یې

وم که د هجر په تیارو کې روان ړوند خو نه وم
ولیده بهار یې په اوږه وا خیست لاړ خزان مې

***

پسې اخلمه پل پرې پل په پل مې کړي خطا یار
چا وې چې یمه وار خطا یار پسې اخلمه پل

مست د چا د سترګو په جام ستا میخانه کې ساقي
په دغه رنځ اخته کړم تا یار پسې اخلمه پل

د پاک الله یو داد دی په چا - چا به شي عشق خو
پل ماته چې پاک رب را عطا یار پسې اخلمه

زما خویونو سره نشته کار، نه او سم خیال کې
مالتا یار پسې اخلمه پل ګرځم په مینسک ، ماسکو ،

نور ایسار نه یم نه ناصحه ! بېکسیار روان یم
خبرې ببرته ستا یار پسې اخلمه پل دا ستا
***

کړم د زندګۍ غمونه وار ړه لکه توت را ټول
خپلې هستۍ ته د ژوندون نور چاڼ ثبوت را ټول کړم

په باغ او زه یم مالیار اشنا مېلمه وي د زړګي

کله انار، کله انگور، کله شاتوت را ټول کړم

مړي ژوند به دا یوه خوله خندا څنګه ساتم په
ټول کړم له تابوت له را یمه حیران چې څنګه عطر

قسم په خدای دی که به څوک وي بیا زما د ټینګې
یو وارې مضبوط را ټول کړم ټول پښتانه که هسې

هسې نارې دي نامراده چې وهم یې یاره
څنګه د وختونو په سکوت را ټول کړم کاڼه به

تاریخ چې تربنه جوړ کړم بېکسیاره ! د وطن ورک
دافغان پلونه له دمشق که له بېروت را ټول کړم.

***

کله هم لیدلې نه ده یاره یوه شپه ما
شپه د یار غېږه کې پرې مې ږده سهاره یوه

زه څنګه به ور وړمه د ټول عمر مناجات
شماره یوه شپه لا هم چې خلاصه نه د ژوند له

یو زه ومه یو یار و سره ګډ به هره ورځ
اغیاره یوه شپه تا څه کانې را وکړلې

د ژوند هر څه به هېر شي خو هېرېږي رانه نه
ما کړې په لاره یوه شپه له یار سره چې

اشنا راته نن وې چې زړه مې ډېر ډک دی اشنا
.پېښه خو را وکړه بېکسياره ! يوه شپه لږ

***

ځو مرور له دغه ښاره ځئ چې نه
ښه راغله نن له ياره ځئ چې نه ځو

محفله موږه ټولو وې ستنېږو له
څوک به راشي خدای د پاره ځئ چې نه ځو

تود نه د جګړې اور به تر عمره داسې
يه د بر کلي سرداره ځئ چې نه ځو

پاتې چې کاروان روانېده موږ ويده
وار چې تېر دی اوس له واره ځئ چې نه ځو

ښه شي کېږي خدای وکا له تګه نه تګ
.سوچ پرې وکړه بېکسياره ! ځئ چې نه ځو

***

چاړه شي راته وژني مې وخت تېره
د چا خبرې چې په زړه شي راته

وايي ګام په ګام مرم چې دنيا هيڅ نه
بشريت ټول په شان د مړه شي راته

شرمېدل سره خو په ټول جهان کې و

خدایه دا تور خو هم چې پړه شي راته

سوبه که مې په برخه شوه د مینې
تول منزلونه به واړه شي راته

خوند د یار له مخه د ژوند هر څه کې
بې یاره ژوند زهر خواړه شي راته

بېلتون !چې را په زړه شي بېکسیاره
.څۀ بې مانا د ژوند کړه وړه شي راته
***

خپله کوي زما کیسې ژوندون په
دا د سیسې ژوندون په خپله کوي

شي زه نه یم دا چې وایم نن به څه
دا وسوسې ژوندون په خپله کوي

ډار ما کې نشته- د مرګي دا ویره
پسې ژوندون په خپله کوي چې را

په ما یو اځې اند ښنې یې پېرزو
خپله کوي او تلوسې ژوندون په

سرونه غواړي بېکسیاره ! چا وې؟
.چې حماسې ژوندون په خپله کوي
***

ځه عجبه ده محال کې مې زړه بند
زړه بند د چا سوچ کې د چا خیال کې مې

د مرمرو په مانۍ کې مې زړه تنګ
بند او د ختو په دېوال کې مې زړه

حال به څه وایمه چاته د یارۍ
بند چاته څه پته څه حال کې مې زړه

عشق ته زړه، هم یې ساړه کېږي د یار
بند څه عجب یوه جنجال کې مې زړه

بېکسیاره ! که څو اخلمه پیالې
په ثواب او په وبال کې مې زړه بند.

***

خیال کې د یار چې کله لاړ شمه
شمه کرار به ناست یم را ولاړ

همت مې یو ځل غزونې وکړي
میده میده یم ځنګه لواړ شمه

اشنا شي ناکردې را په زړه چې د
نبغ نبغ روان یم ځنګه شواړ شمه

ګوره د غسې یم ما هم ژوندون ته
سمسور وطن یم ببرته شاړ شمه

ملنګ زه بېکسيار لکه ګرېوان د
.په بېلتانه ريتاړ ريتاړ شمه

ليدلی؟ ځان چې ګورې يار شيشه کې تا
کله ځان دې تماشه کې تا ليدلی؟

ورشي ستوري يو پر بل په نيمه شپه چې
اور د مينې پلوشه کې تا ليدلی؟

څوک مسلک غوره دی اشنا چې يې لري
ګدا کله څه پېشه کې تا ليدلی؟

غماز څه خبر چې يار د کندهار دی
تر اوسه په شه شه کې تا ليدلی؟ لا

دا چا- چا ويل زاهده دي خبرې
.په نشه کې تا ليدلی؟ بېکسيار ډوب

***

خيالونه کله جوړېږي دا نشې او زما جړ
سبا، بېګا دا تماشې او زما جړ خيالونه
لګيا دا سي ښکاري لکه چې باز په ښکار د زرکو
ګام په ګام وخت لشې لشې او زما جړ خيالونه
بوړه، فلوجه، کربلا زه ورته ګورم توره
او په غزه مري عايشې او زما جړ خيالونه
نه عجب نه ادم خان کې اوسي پښتونخوا شته خو
د وخت بدلې دي نقشې او زما جړ خيالونه

کې دومره ځنډ مه کوه ژر یې راوړه ساقي باده
څه مې په زړه زهر پاشې او زما جړ خیالونه
را تر سترګو د ېراوت کې د جومات خړ طالب تل
خیالونه د وخت نخرې د فاحشې او زما جړ
ژوندون، جنون دي ېېکسیاره ! په یوه قافیه
خیالونه څه ماتوې پکې خاشې او زما جړ.

***

وګرځم زه چې ستا په خیال کې لاړ شم چېرته چېرته
چېرته دې په سوال کې لاړ شم چېرته چېرته وګرځم

هره خوا ښکلا ښکلا سترګې خو تړلی نه شم
هره خوا وبال کې لاړ شم چېرته چېرته وګرځم

وګورمه نه یې کړم مثال پیدا ټوله دنیا
وګرځم سوچ چې ستا د خال کې لاړ شم چېرته چېرته

زه چې تل پیالو ته ځمه شمه له فراقه تنګ
چېرته چېرته وګرځم کله په وصال کې لاړ شم

پته د انسان که پیدا شي ما ېېکسیار باندې
حال کې لاړ شم چېرته چېرته وګرځم زه به په هر.
***

مې وې هسې ښووه مې ځان ناګاره سندرې
له خواشینۍ ستا په تلو یاره سندرې مې وې

اعدام ته بووم ستا په الزام چې وخت تړلی
کسات مې اخیسته له داره سندرې مې وې

پیغام د انکار غماز راوړی وو اشنا نه
کله راته خوب تر سهاره سندرې مې وې

شوم په هغه محل نن په ژړا - ژړا را تېر
چې پرون تلم په کومه لاره سندرې مې وې

محفل ته اشنا تللی و زه څو ورتلمه چې
خبره تېره وه له واره سندرې مې وې

بېکسیاره ! په شپه د بېلتون را ته را یاد شي
داسې تیاره وه چې له ډاره سندرې مې وې.

***

سترګې را واړوه لږ یاره مرم
مرم له تندې مرمه له خماره

زه لکه شمه په محفل کې تل
سرِمابښام نه تر سهاره مرم

و ګوري په مړو سترګو یار چې را
له مړو ایرو مرم له انګاره مرم

زما قاتل دا خپل احساس خلکه
بې غرغرې مرمه بې داره مرم

زه یم، غزل او تکه توره شپه
.بې کسه بېکسیاره ! مرم څنگه

***

یار چې خپه شي په نصیب کې به نه
چې چپه شي په نصیب کې به نه جام

ژوندون د هر ژوندي ارمان په ژوندون
شي په نصیب کې به نه چې لولپه

د یار دیدن ته مې کړی، ورځ تېره
نصیب کې به نه که توره شپه شي په

د چا د حسن سمندر ته تږی
نه مړه که څپه شي په نصیب کې به

د ژوند خواږه خوند کړي چې باد یې په سر
نه چې په کپه شي په نصیب کې به

لیکه غزل بېکسیار و اخیست قلم
.لیک چې ټپه شي په نصیب کې به نه

***

ستوری لکه یار ښکلی
یار لکه چنار ښکلی
نن و دې شي را پېښ شي
دا سې چې نن ښار ښکلی

وْړه آینه صفا د زړه
کله وي غبار ښکلی
سیرت مین زه یې په
هر څو که نګار ښکلی
کړه یې ابتدا په عشق
ښکلی بیا به دې هر کار
څومره چې را بولم یې
نه راځي یو وار ښکلی
زار ژوند د بېکسیار ترې
یار ته انتظار ښکلی.

***

خطا باسي څنګه په چل ول مې یار
هر قدم هر پل مې یار خطا باسي

هم زه له ځانه نه خبرېږم کله
دا سې لکه غل مې یار خطا باسي

څنګه په هوښیارو سترګو څاري مې
لایعقل مې یار خطا باسي څنګه

غواړم ورنه زړه بدل د زړه کې زه
خطا باسي هسې په تسل مې یار

څو که بېکسیار یار ته ګیلې وکړم
خاندې په څه چل مې یار خطا باسي.

***

عشق کې آرام له زړه نه وباسه
وباسه ژوند گام په گام له زړه نه

څو توره بوږه دا سپ بوره وراره
پچیرا گام له زړه نه وباسه

توروي، سر سپینوي دا کیسې زړه
د ننگ و نام له زړه نه وباسه

دښمن پسې ځي چې ستا مني نه په
بیا هغه قام له زړه نه وباسه

دي اوس بېکسیاره ! هغه کلي ړنگ
.پوړۍ او بام له زړه نه وباسه
***

کله هېرې سندرې را په زړه شي
د چا خبرې را په زړه شي کله

زه کله کله خوب د وصل وینم
غورې را په زړه شي کله د یو چا

خواته اشنا خو کله هم رانغی
شي کله له لرې لرې را په زړه

دا کله کله د چا یاد مې سېځي؟
کله که اور د سرې را په زړه شي

بېکسیار کله مې زړګی په ټوپو
د غم لښکرې را په زړه شي کله.

***

ناست یم ازل ته غلي غلي ګورم
ګورم پاتې مزل ته غلي غلي

خپله مې خپل وجود په خپله دښمن
ګورم د وخت دې چل ته غلي غلي

د قافلې جرس مې روح ځوروي
د یو چا پل ته غلي غلي ګورم

شمه شوه د لیکلو راکې خلاصه
یوه غزل ته غلي غلي ګورم

د بل دا ټول وطن زما دا اوس چې
قسمت بدل ته غلي غلي ګورم

ژوند بېکسیاره ! معما ده ستره
حل ته غلي غلي ګورم او زه یې.

***

هره خطا به کوي دا نه کوي
موسکا به کوي دا نه کوي یار چې

هر څه کوي خدای مه کړه نه چې کله
دا نه کوي زما رضا به کوي

چا وې ساقي میکده وتړله
کوي هر څه رښتیا به کوي دا نه

شاعر چې څه یې په زړه وایي به یې
کوي چې خیال د چا به کوي دا نه

صوفیان مې ډېر تسپې په لاس ولیدل
کوي چې لګیا دْوا به کوي دا نه

بېکسیار هر فسق او فساد کې شریک
.چا وې چې دا به کوي دا نه کوي
***

نه هېرېږي یاره ستا د مخ کیسې
کیسې تل ډېرېږي یاره ستا د مخ

د زړه کور مې داسې ځکه شو باغ- باغ
کیسې پرې خورېږي یاره ستا د مخ

زه په خپله ګونا ټینګ یمه ولاړ
منکرېږي یاره ستا د مخ کیسې

څوانۍ ورځې شپې لاړې پوپنا د
نه تېرېږي ياره ستا د مخ كيسې

چې ونيو ټول محل پرخه- پرخه يې
را ورېږي ياره ستا د مخ كيسې

ژوندون هر څه په بېكسيار ته تربل
.پكاربږي ياره ستا د مخ كيسې

***

به يم و مې بله خوښ به يم حاضر
وايمه به هيڅ نه خو ناظر به يم

مه مې ورانوه د زمانې باده
يو چا د پس منظر به يم ننبه د

عمر تېر نه پته نه درک د يار
انځر به يم زه په تمه گل ته د

ټول وجود مې جوړ روغ الوتى نه شم
يم ښايي لگېدلى په وزر به

ښه پوهېږم نه راځي په ژوند اشنا
يم زه ورته تر مرگه منتظر به

ښكلى راته ډېر گوري محفل كې چې
زه هم د يو چا متناظر به يم

ځله یم خوښ په تغافل د یار سل
شو یې که راپام خوښ یو په زربه یم

څه چې زمانه وایي وایي دې هر
هر څه به یم خدایږو که مضر به یم

یمه زه اشنا هماغه بېکسیار
.تاته غور ځېدلی له نظر به یم

***

وخت غور ځنگ سره جنگ ژوند څپو سره په جنگ د
جانانه کله شي تر عمره عمره جنگ سره جنگ

دی خو ما بل څه پکې ونه لوستل چا وې تاریخ
جنگ بس نن له روس، نن امریکې، نن له پرنگ سره

خوب رانه ولوټي له سترگو د چا یاد د سترگو
چې پالنگ سره جنگ اړخ په اړخ اوړم لکه وي مې

هغه د ستر، د پردې حیا وختونه لاړل
اخیستی نوم او ننگ سره جنگ هر یو وگړي را

دیموکراسي راغله حقوق شول د قومونو تامین
له یوه قام، یوې ژبې او فرهنگ سره جنگ خو
ورنه نه چې د خیر په پلمه لوټی یې دیدن دی
په پورې وره کې څوک نیازبینه چا ملنگ سره جنگ

او نصیبونه مغول حالات مغول، خلک مغول
څوک به خوشال شي بیا به وکړي کوم اورنګ سره جنګ

بېکسیاره ! هر نوموړکي ته په غېږنه ورځو موږ
جنګ د وخت زمري مو کړ ګیدړ اوس مو پلنګ سره.

***

په مخه راغله خو پردې یې غمازي کوله
ادې یې غمازي کوله د کشرۍ خور پرځای

له بې وعدې جانانه ځار شم اوس یې هر وخت ګورم
پخوا کړې وعدې یې غمازي کوله ښکاري.

***

کاږي نور ورځم کوم یار ته منت چې چاړه را
ژوندون ته څه مې ضرورت چې چاړه را کاږي نور
لوېدیزه انسان ومې نه موند راغلم ختیز ته تر
له انسانیته مې نفرت چې چاړه را کاږي نور
څو به وخت ایستلې توره سرته ولاړ؟ راته تر
نور دربغه چې وکړي دا همت چې چاړه را کاږي
خیال خو مې نه شي چې به یار له قصده نه مې وژني
چاړه را کاږي نور که دا سې وي هم له غفلت چې
ورشه ریباره یار ته و رسوه دغه پیغام
الفت چې چاړه را کاږي نور تېر یې له مینې له
په واټنونو رانه لرې یار سره مې نور څه؟
په دې نیت چې چاړه را کاږي نور ورځم یوائې

بېکسیار عبدالمالک

دا ته د کومو غرونو شور یې

ما بېکسیار خون ور بخښلی او س رقیب که نر شي
.یو څه وکړي جرئت چې چاړه را کاږي نور او

***

یمه چا ویل چې ساز د زمانې
زه د زړه اواز د زمانې یمه

هر څوک زما پل کله وهلای شي؟
انداز د زمانې یمه زه چې په

نه مې شته سکون لکه د سیوري هیڅ
یمه خوځم اهتزار د زمانې

ځیر شه راته شد مد مې ټول ولوله
یمه پام کوه چې راز د زمانې

!بولي مې غزل د بېکسیار خلک
.یمه اصل کې زه ناز د زمانې

***

د خیال یوه شپه راشي د باد یوه شپه شي
غرفېدلو چې را یاد یوه شپه شي موږ دواړه

د مینې سمندر چې کړي د هجر سیلۍ لاندې
ته یوه و رسي برباد یوه شپه شي منزل

سپلاوونو وران کړی دا وطن خو دی بې شمېره
حیران یمه چې ولې قلمداد یوه ځپه شي؟

اوښانو بوی چې راوړي د مېږو ، د کیږدیو ، د
را پېښه داسې کله به د باد یوه ځپه شي

چې مینې بېکسیاره ! کډې وکړي له زړونو نه
.شي مېشته شي پکې کرکې او اضداد یوه ځپه

***

کله په هېر باندې خمار ماتوم
ماتوم کله په تېر باندې خمار

په بام مې تنده اشنا نه سرېږي
ماتوم په لږو ډېر باندې خمار

هغه کوځه اوس له مودو نه شاړه
ماتوم په تېر و ببر باندې خمار

زه شاعر نه یمه ملګرو هسې
ماتوم وخت ناوخت شعر باندې خمار

بېکسیار پوه یم چې اشنا نه راځي
.ماتوم د ورځو شمېر باندې خمار

***

د اغزو دور دی د گل کیسه څوک کله اوري؟
کارغان مېشت د بلبل کیسه څوک کله اوري؟ باغ کې

چا په خونړو لارو د مينې وي مزل چې د
د پړاوونو د منزل کیسه څوک کله اوري؟

وطن خرڅوې یا به قاتل یې، یا به غل یا به
بغیر له دوی نه د چا بل کیسه څوک کله اوري؟

هماغه وربانديې بیا حاکمان چا چې وران کړی
اوس د کنډر- کنډر کابل کیسه څوک کله اوري؟

جنجړ وېښتو او شنو سترگو وطن ټول ونیو زړو
اوري؟ د تور اوربل او د کاکل کیسه څوک کله
ځانځاني دومره چې یو بې له ځانه ټول پردي شول
خپل کیسه څوک کله اوري؟ د دوست، اشنا د یار او

د تورې بوړې، د ډراوت هنگامې داسې تودې
او گومل کیسه څوک کله اوري؟ چې د ژورې

شولې اوس بېکسیاره ! یارانې د ناستې ملاستې
.اوس د مړوند او د منگول کیسه څوک کله اوري؟

***

ناوخته شو پیاله چای به کراره وڅښم وخت خو
وڅښم بیا به سگریټ یو نیم پسې کولا په لاره

اوښکې به خدا یزده چې ترڅو درځم څو واره وڅښم
خدای کوله یاره وڅښم د شونډو جام به دې که.

***

کړه شاعري څه به کړم د زړه خبره ومې نه
اشنا محفل ته چې راته خبره ومې نه کړه

ورته ډېرې زارۍ په سترګو سترګو کې مې وکړې
خو یار ته مخامخ په خوله خبره ومې نه کړه

اوښکې، ژړاوې مې جونګړه تالا پربېږده سلګۍ،
چې راز د مینې مې ساته خبره ومې نه کړه

خو د وخت د نظر سرو غرمو کې عمر کړ تېر ما
کړه چا وې د سترګو د باڼه خبره ومې نه

خوله مې را جوړه کړله څو ځلې چې ویې وایم
خبره ومې نه کړه اوښکه مې راغله تر لېمه

زړه وې چې وکړه بېکسیاره ! ورته ټوله کیسه
مې کاته خبره ومې نه کړه د یار حیا ته.

***

نه لرم نغمه نغمه به یم رباب به یم خو شور
د سترې ستړي ژوند یو باب به یم خو شور نه لرم

جرسه، بې منزله روان زه يو كاروان يم بې
ځم لكه عمر په شتاب به يم خو شور نه لرم

را وينښوم هره ورځ ټوله دنيا لكه لمرڅرک
لرم و دې شي زه كوم انقلاب به يم خو شور نه

اوس اوس زړه شين، خوا سره ډوب يم سمندر كې د وخت
سيلاب به يم خو شور نه لرم له دنگو غرو را كوز

لگيا نه څه واعظ يم نه زاهد چې به په زور، زور
عشق كې په زړه كباب كباب به يم خو شور نه لرم
غړبړي څنگه؟ د زمانې آهنگ چې زېر و بم
زه يې بې شكه څه اسباب به يم خو شور نه لرم

يوه خوا، بل خوا سا را كاږم گرځم را گرځمه
ضرور ژونديو كې حساب به يم خو شور نه لرم

ده ليكلي بېكسيار به يم په تورو شپو كې تيک
.لرم پنډ د غزلو يو كتاب به يم خو شور نه

***

هرڅه هرڅه ببرته هسې كله كېږي
كېږي د بوډا ځواني له وسې كله

د يار خياله خيال ته مه راځه منت كړم
.كېږي يارانه د بوالهوسې كله

عجیبه یو احساس دی څه اشنا اشنا هوا

هوا د بخت لاس کې مې لاس دی څه اشنا اشنا

اشنا راشه له ځانه سره راوله ځواني
هوا همدا مې التماس دی څه اشنا اشنا

خویونه لړ پردي دي اور، گودر، منگی اشنا
اشنا هوا اشنا د یار لباس دی څه اشنا

انځور د تېر پرون کړي درته مخې ته ناڅاپ
څه اشنا اشنا هوا بې شک ژوند ستر عکاس دی

د کلي په لوی ډاگ کې زه ماشوم یم په ډې بوخت
خیال که وسواس دی څه اشنا اشنا هوا دا خوب،
شا هر څه هسې په ځای دی د کلو - کلو تر
ویاله لاندې، غر پاس دی څه اشنا اشنا هوا

بیا شوم را ژوندی که اوسه پورې مړ وم بېرته
دا ټول د یار تماس دی څه اشنا اشنا هوا

بېکسیاره ! پکې نښې دې د پل ضرور به
هوا دا سند دی، که مدراس دی څه اشنا اشنا.

***

ته له پورته زه له ښکته یم راغلی
راغلی د بدبختو له مالته یم

راتګ هم هسې څه مفته نه وو دلته
.ستا د دوا له برکته یم راغلی

***

(خدایه زغم کړه را په برخه)
هوس کم کړه را په برخه
نه یم ډېر نه غواړم حریص
یو صنم کړه را په برخه
چې تر عرشه پورې رسي"
"کړه را په برخه یو قدم
ربه یار ته چې ور مخ شم
هغه دم کړه را په برخه
!سوځه جانانه یا مې مه
یا ملهم کړه را په برخه
چې زرګونه ښادۍ ارزي
په برخه داسې غم کړه را
!یه د پاک الله رسوله
خپل حرم کړه را په برخه
ستایم ستا ښکلا به باندې
مات قلم کړه را په برخه
ربه تش جانان نه غواړم
برخه جنت هم کړه را په
ستا رضا چې پکې نغښتې
هر الم کړه را په برخه
ده پر هغه دنیا چې تل

هر پرتم کړه را پـه برخه
دښمن ستا چې ترې وېرېږي
برخه دا سې برم کړه را پـه
د ایمان څراغ مې بل کړه
ژوند تورتم کړه را پـه برخه
غوا ړم زړه مین د رڅخه
لېمه نم کړه را پـه برخه
گوناگار یم، گوناگار یم
برخه خپل کرم کړه را پـه
دیدنونه چې بې تو له
د یار چم کړه را پـه برخه
وهلم پـه هجران که جل
ته زمزم کړه را پـه برخه
خلک وایي بې رقم یم
برخه څه رقم کړه را پـه
ربه زړه کې راته وېره
د عدم کړه را پـه برخه
شم زه به ساز د زمانې
زیر و بم کړه را پـه برخه
ټول وطن مې درخانۍ ده
برخه یو ادم کړه را پـه
چې یې ستا پـه نامه ورکړم
زر درهم کړه را پـه برخه.

***

لوی لاس نیني نیني کړمه د وخت پـه تبۍ یار پـه

په وخت د کړمه نیني نیني احساس خپل زه تبې

خیال کې راغلی یا راځي یا بېرته ځي څوک اشنا
کړمه د وخت په تبې بلا وسواس نیني نیني

ساقي څوک بولي، څوک شړي د میخانې له غولی
نیني نیني کړمه د وخت په تبې دې ټیټ و پاس

سړیتوب خلک ظاهر چې ګوري، حد چې نن د ښه
ټاکي لباس نیني نیني کړمه د وخت په تبې

لغړ چې ګورم وطن لغړ، ګلشن لغړ، هر تن
فقر و افلاس نیني نیني کړمه د وخت په تبې

بېکسیاره ! سره پټه کې یو یار او اغیار چې
.تبې دغه تماس نیني نیني کړمه د وخت په

***

نه ورځم په مخ د لېونتوب کیسه اورېده ده
دی او د خوب کیسه اورېده ده ژوند یو هسې خوب

پیڅکه د څادر خیشته تمام عمر مې یاده
باران، اوښکې څڅوب کیسه اورېده ده تالندې،

سندره غچ مې له غلیم څخه د ژوند د نن
عشق کې مې د ماتې او د سوب کیسه اورېده ده

باندې یې ویشتی یار ته یادوم هسې چې زړه

وخت لنډ دی د زخم د پړسوب کیسه اوږده ده

اشنا چې شپه را څخه لاړه نور مې پوښته مه
نن درته د کوتې کړم د ژوب کیسه اوږده ده

بېکسیاره ! بس چې وربېو ته ډوډۍ خو دربغه
ده نوره د خواهش او د خړوب کیسه اوږده.

***

کارغه ونیو باغ د گلو ستر مات شو
ستر مات شو په چمن کې د بلبلو

چې د لمر د شغلو لاره ورته نه وه
شو په وطن د هغو ښکلو ستر مات

دیوسي، دیموکراسي شول سره غاړه
د بلا - بلا ښاغلو ستر مات شو

تمیز شو پکې ورک د پردو خپلو چې
د پردو او هم د خپلو ستر مات شو

شاعري دې افسانه شوه !بېکسیاره
د پټ- پټ غزل لیکلو ستر مات شو.

***

خیال کې راغلې تر نظره شوې را شنه په زړگي په

زړګي راته دې وکړه څه خبره شوې را شنه په

هلته یو ښکلی په مخ راغی څه یې تاته ورته
را شنه په زړګي راته را یاده نابېره شوې

درخانۍ دغه دې بېشکه چې پښتو وکړله
شوې را شنه په زړګي یو ځلې راغلې تر آخره

محبوبې ښکاري چې کلونه د روژې مې ختم
د اختره شوې را شنه په زړګي چې سم له میاشتې

د بېکسیار د زړه دنیا وه له مودو نه شاړه
ورته راغلې بختوره شوې را شنه په زړګي ته.

***

جامه ور ونه رسېدو محفل ته ورغلو تر
د کبرجن ساقي تر پامه ور ونه رسېدو

ټوله ورځ مزل مو وکړ په لمرخاته ور روان
خو په وعده تر خړ ماښامه ور ونه رسېدو

سترې سترې تر درشله د یار منډې مو وکړې
مرحلې راغلې تر انجامه ور ونه رسېدو

روڼ اندي خلک مو په هر کلام کې لکه افغان
په رښتیانو تر مظلوم قامه ور ونه رسېدو

مو د مینې پټ پټوني وو چې وخت سره ښېل لا
رسېدو تر سپوږمۍ، ستورو او تر بامه ور ونه

ښه په غرې، ځوږ را ټول، روان شوو له ډولونو سره
.مرامه ور ونه رسېدو خو بېکسیاره ! تر

***

څه یې تپوس کړې دا کیسه اوږده ده
ویر پرې اوس کړې دا کیسه اوږده ده ته

خورد له خرواره ته خبر ورنه، نه
افسوس کړې دا کیسه اوږده ده -افسوس

دا چې بلا- بلا پېښې تېرې شوې
کړې دا کیسه اوږده ده ننگ په ناموس

شل به یې کړې اشنا گومان مې نه شي
دا کیسه اوږده ده که یې پنځوس کړې

یار چې په مخه بېکسیاره ! درشي
.کیسه اوږده ده ته ځان چاپړوس کړې دا

***

زه بل څوک یم دلبر ستا غلام
چاکر ستا غلام ستا نوکر، ستا
اشنا اخلې قدم چې، کړه پام

درته پروت دی په در ستا غلام
محفل کې به وايي هر څه په
په لېمو په نظر ستا غلام
مني پادشاهان د دنيا نه
عجيبه دی مگر ستا غلام
لټ په لته يې کړله دنيا
غلام غواړي يو ستا خبر ستا
اشنا راغی که وخت د آزمون
ږدي به سر خپل په سر ستا ، غلام
ورته وايي عالم بېکسيار
.گڼي ځان خپل اکثر ستا غلام

***

لا هسې شاړه او دا جړ خوبونه کيسه د ژوند
خوبونه څه چې ويده شو ، زه ته دواړه او دا جړ

همدا نن راشه که تعبير يې شي خو نه چې سبا
غواړه او دا جړ خوبونه سبا بيا ما له خدايه

اشنا چې ته ماته يې دغه دوه ډالۍ را ډالۍ
بانه او ښکه ولاړه او دا جړ خوبونه پاس په

کاږي لېونی خيال مې بيا د کوم سمندر تل ته
دغه د زړه خونه ويجاړه او دا جړ خوبونه

ورڅه به د چا؟ د بېکسيار له مرگه وروسته

د گرېوانه ځیرې ریتاړه او دا جړ خوبونه.

***

مدام بیا را په یاد شوې خوب مې وتښتېده لکه
وتښتېده د زړه په کلي مې اباد شوې خوب مې

بېګا نسکور چې په هوجره کې پروت ستا خیال راسره
هېواد شوې خوب مې وتښتېده د چا وطن، د چا

قسمته؟ کوم ماشومتوب، کوم زلمیتوب، کومه ځواني
زما ژوندونه څه برباد شوې خوب مې وتښتېده

او نه پرخه اشنا نه پسرلی شوې، نه ګلونه
تر خوا مې تېر لکه د باد شوې خوب مې وتښتېده

د مینې لومه کې وم خوښ بېکسیار دومره د یار
وتښتېده چا غماز ووې چې ازاد شوې خوب مې.

***

ملګرو خدایزده چېرې ځي دا شاړه قافله
په شا او دا ولاړه قافله دا هر ګام را

جوړېږي سره هیڅ نه په انجام یې رب خبر؟
زمانه او زموږ شواړه قافله دا چسته

اختر چې تېر شو ووله نکریزې په دېوال
که مل نه شوې نو بیا غواړه قافله دا نن یې

په ژبه برکت يې شه، شکرې شه، شه گوړې
چا ويل وختي نن سهار لاړه قافله دا

وطن يارانو بېکسيار بيا غږ جگ کړی د
.سبا به روانېږو نيسو واړه قافله
***

په والله ياد ېږې هسې خو تل مې تر حد تېره
نن شپه تر هرې شپې مې ډېره په والله ياد ېږې

ورځو ، ته په مياشتو ، په کلونو لاړې ته خو په
ياد ېږې اشنا په کلي کې چاپېره په والله

مينې عجبه معما يې زه له ځان درکې ورک
هېره په والله ياد ېږې څومره چې غواړم دې کړم

رقيب په ډک محفل کې و پوښتم ياد ېږي درته ؟
شرم او نه وېره په والله ياد ېږې نه له چا

سبا شاعران وايي دې نغمې د وخت چې ياد پرې
.ته بېکسياره ! ساندې شمېره په والله ياد ېږې

***

قيمار ساقي، قيمار- قيمار د ژوند ورځم وهم
ژوند زه ازمويم يو وار ساقي، قيمار- قيمار د

هغه تو بې، تسپې یو وخت وو ، اشنا تېر شو لاړ
قیمار- قیمار د ژوند اوس مې ماښام سهار ساقي،
پخوا به وخت نا وخت بې سده، یا بې موړ کله؟
بیمار ساقي، قیمار- قیمار د ژوند کړم د زړګي
!اشنا په خبر د خوب شي را په یاد ، یو نا اشنا
او نن سبا مي یار ساقي، قیمار- قیمار د ژوند
خدایږو خو داسې نه؟ مفلس خوشال وم په هجران،
لکه چې کړمه خوار ساقي، قیمار- قیمار د ژوند
ګوندې نشه، راته د ټول ژوندون ما وې که شي
کړ را سبوا خمار ساقي، قیمار- قیمار د ژوند
د ژوند له بېکسیار ، هسې بې ځای اسره تمه
.ژوند چې کړ ژوندی په دار ساقي، قیمار- قیمار د
.واخیست د اساسې قانون لویې جرګې ته چې له پښتو یې د ملي ژبې هویت

***

څه عجیبه دیموکراسي له خلکو ژبه اخلي
ورنه په څنګه سړه تبه اخلي اقرار د مرګ

ننګ او پښتو او وطن ټول یې اوس له واکه وتي
زمانې سیلۍ نور څه له پښتنانه به اخلي د

کړي داسې جرګې کارمل، مسعود ، رباني ډېرې
والله که نن سبا یې نوم هم څوک په خوله به اخلي

دې وطن خادم او مشر څوک به راځي یو وخت د
ګوتې، امضاوې نه د دغه ولس زړه به اخلي

دا ته د کومو غرونو شور یې بېکسیار عبدالمالک

نه بېکسیاره ! دا د وخت غلامان څوک یې مني
.اخلي؟ دوی ورکوي به چاته څه او له چا څه به

***

شېخه شره دې نور هوده را باندې کار نه کوي
کړه بې هوده را باندې کار نه کوي مسلې مه
دومره د وخت ترخو - ترخو کې شوم په وار واري ډوب
چې د ساقي د لاس باده را باندې کار نه کوي
د یار ادا به چې وژلمه قدم په قدم
څومره تېرېږي چې موده را باندې کار نه کوي
سترګو بڼ ته وړی نظر مې نېغ ترې وځي، ځي د
اوس د اشنا د مخ پرده را باندې کار نه کوي
ډزې چې څومره یې وس پښېمانې دې اوس کوي
زما په ټینګه اراده را باندې کار نه کوي
د ظلم کې کمی مه راوړه ته دې اشنا په حد
حوصله وي به دا چې ده را باندې کار نه کوي
بېکسیاره ! د زړه شاړ سپرلي نه دمه وتې نور
.نه کوي اوس که وخت کوږ ځي، که سیده را باندې کار

***

د وخت له سترګو نه پنا یم د خپل سیوري شاته
کله باچا یم د خپل سیوري شاته کله غلام

د بوډۍ ټال مې مېلمه کړی د سپوږمۍ درشل ته

ستا د ښایست رنګونه ښایم د خپل سیوري شاته

غاړه، نو باد به څه کم شین هسک، زېړی لمر، سمندر
شاته د خدای په داد باندې رضا یم د خپل سیوري

ستا سو د کلي اوازې په ما څه کار نه لري
خپل سیوري شاته زه له مودو څخه رسوا یم د

د بې خودۍ اوږدې مزلې خلکه نه شي تنها
بیایم د خپل سیوري شاته دا ځل اشنا راسره

د غړغړو لکه د نورو بېکسیاره ! نه یم
.وریتې غزلې وایم د خپل سیوري شاته یو څو

***

یې چې مې خیال ته راځې دا ته د کومو غرونو شور
راځې تصور، یاد، خوب، که انځور یې چې مې خیال ته

ړنګه ګودره د مالت په پته پوه دې نه شوم
چې مې خیال ته را ځې تسل د مینې، که پېغور یې

د یار دیدنه پرخه ورېدې چې په ما
سرې اور یې چې مې خیال ته راځې اوس خو رسا د

وخته د بې خودیو فصل شین چې دې په غېږه
هغه شپې لاړې اوس څه نور یې چې مې خیال ته راځې

قسمته ته چې مل له تیارو د بېکسیار توره
.راځې لا خو هماغسې تک تور یې چې مې خیال ته

***

راشي پر زړه راته اور بل، ببرته واپس شي په شا
ور پام چې لکه غل، ببرته واپس شي په شا زما

راولم د زړه تر کوره یې په څومره منتو
یمه حیران چې په څه چل، ببرته واپس شي په شا

وي یو څو شېې راسره د اشنا غم راشي د ېره
راسره رووړدی کړي اجل ببرته واپس شي په شا

ارگ کې مېشته دا درسره یاد کې ساته د دوه شپو
شا په مورړ چې چا کړی یرغل، ببرته واپس شي په

د بېکسیار د زړه پولۍ به خامخا شي پوچې
.واپس شي په شا که د غمو کاروان یو پل، ببرته

***

ناست د شپو په جبل کې گیر یمه، شوگیر وهلی
مودې وشوې په ویر یمه، شوگیر وهلی ناست

څه ژوندون نه مرمه، نه رغېږمه، عجیبه
ټپي په داسې تیر یمه، شوگیر وهلی ناست

په ما باندې سبځه لړ خیاله د اشنا خو ، زړه
ښه وینې مې اسیر یمه، شوګیر وهلی ناست

په سرتوره دې ښېرې دا چا راپسې کړې
د چا د خوب تعبیر یمه، شوګیر وهلی ناست

اشنا ځانته د خیال یو امارت جوړ کړی مې
په خپله یې امیر یمه، شوګیر وهلی ناست

پړ میدانی یم بېکسیار بې نوم نښان یو خړ
.ناست د سوات یم، نه د دیر یمه، شوګیر وهلی

***

دغه ارمان چې بخت به لاس یوه شېبه راکوي
ژوند احساس یوه شېبه راکوي په مړي ژوند د

ویره یې دا چې میخانه په بله وا نه ړوي
فرصت چې د ګیلاس یوه شېبه راکوي ساقي

تفریق ژوندون او مرګ مې سره څو - څو واره جمع،
حاصل یې فکر او قیاس یوه شېبه راکوي

یې مخکې درومم غلیم زما چم کې په اس سپور زه
لکه ماشوم قیضه د اس یوه شېبه راکوي

:په چیغو - چیغو یې وې پرخه په خاورو ډوبېده
"ګلان مهلت پر تندي پاس یوه شېبه راکوي"

بېکسیاره ! خود به هجر- هجر زما غزلې
.راکوي بل څه ته وخت کله وسواس یوه شېبه

***

ستوري چاپېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه
وېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه له شپې څه

کرلې رقیبه تا چې مې په برخه توري شپې
اوس طالع شمېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

ګوره ساقي چې نه کړې نن مې له جامه بېنوا
په مفت مه پېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

به مې شاهده وي ضرور چې آګا د شهادت
ولاړه له زوَره، زېره مې سپوږمۍ راته په سر

***

نن سبا لا ډېره را یاده وې دا چا ملګرو ؟
سپوږمۍ راته په سر ولاړه محبوبه هېره مې

تل کې یې ډېرې د غم لړې خو ستا مینه اشنا
برسېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه د زړه

یار زه چې راتلم بېګا په ټوله لار، له چمه د
تر پورې نېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

ژوندون سپوږمۍ ګڼله هغه چې ما به تل د خپل

یاد یږي د ېره مې سپوږمۍ راته په سر ولاړه

هغه وختونه چې کړم خیال کې راتېر بېکسیار تېر
ولاړه تر سترګو تېره مې سپوږمۍ راته په سر.
***

زړه وایي یاره په سر واړوه یوه پیاله زار
سرو اړوه یوه پیاله زار مخکې تر داره په
نه د یار شونډو ، نه د وخت تر لېمو ورسېدې
خواره په سرواړوه یوه پیاله زار تور بختنه
شېخه تر څو به تل خپه- خپه بې واکه ګرځې؟
زړه بیماره په سرواړوه یوه پیاله زار په
شهیده د ژوند په هره لو بشت، په هر قدم- قدم
په مرګ انکاره په سرواړوه یوه پیاله زار
درنه پښتونه لاړل چې کور او ګور او پښتو ټول
اوس له ناچاره په سرواړوه یوه پیاله زار
کږلېچونو نه لږ غاړې ته شه اور- اور سوچونو ،
د ژوند خماره په سرواړوه یوه پیاله زار
سوداوې د یار غم سړی عاصي- عاصي کا د ځان
نور بېکسیاره ! په سرواړوه یوه پیاله زار.

***

زموږ د چم په لاره ، د الوچو ونه نن
خوارو بچو ونه نن د مساپرو ، سترو ،

څنګه د مرګ غېږه کې ، خوره وره پرته وه

ویشتې په تمانچو ونه نن لکه کوم چا چې

په وچو خسو حساب، چې شوه له ځمکې نه پرې
ټولې را جلا ، شوه د باغچو ونه نن له شنه

زړه هغه ټیټې ښاخ ته یې، کوم- کوم ماشوم به په
او یادوي به خدایږو د چا ، چوچو ونه نن

سترګي بوډا ببګا یې تن وراره، یوه شین
د درد مزې به ګوري، د تبرچو ونه نن

هر دم مې کور کې ځلی هر دم مې زړه کې قلم،
را ننوتې لکه له دربچو ونه نن

شو ، سپین سره ګلان به راوړي ما وې چې بیا سپرلی
د الوچو په تمه په کرلېچو ونه نن

اوښکې ورکړې، د ببکسانو یاره تا خو ګوټ
نن هر څو که نه شوه را شنه ستا په سوچو ونه

ببکسیار وچ لرګي کې د شعر وږم نغاړم
.ونه نن د زړو هنداره کې یې، ږدم په تاخچو

***

اشنا بې تا د ژوندون مل مې کله بل کېدی شي
یې د زړه غل مې کله بل کېدی شي ته چې منکر

گام حسنه ! دا ته یې چې مې څارې ټول ژوندون گام په
داسې آگا له هر یو پل مې کله بل کېدی شي

لوېدیزه راغلم ښکلي مې و څارل ختیز نه تر
ستا نوم په زړه لیک چې اول مې کله بل کېدی شي

نیم نظر لوگی که نه ده شاړه ځواني دا ستا په
شي د ژوند په لویه لار اجل مې کله بل کېدی

منکر به لیکه د بطلان چې پرې راکاږي سبا
کېدی شي هغه به وي همدا غزل مې کله بل

اقتدا مینې پسې کړې بېکسیار د عمر
.بل کېدی شي د لمر په لوري دا مزل مې کله

***

شې تیارې به تېرې، شپې سبا شي وارخطا چې نه
ستوري، سپوږمۍ، لمر به دِ تا شي وارخطا چې نه شې

!مودو - مودو نه مېشته خیاله د قاف په لړو کې
د ښاپېرو ډلې به راشي وارخطا چې نه شې

کایناتو د وجود کې چې په مینه قایل په
شې سترگې د زړه به دې رڼا شي وارخطا چې نه

د وخت تیارو کې ورک پښتونه شم لوگی- لوگی دې
وارخطا چې نه شې کله به تللی دور بیا شي

ته بېکسیاره ! نغارې د حق رسا غږوه
شي وارخطا چې نه شې لښکر د ظلم به په شا.

***

نه وايي رنځور وختونه دي په ظلم باندې هیڅ
ويده بختونه دي په ظلم باندې هيڅ نه وايي

وو به د تېرې مخالف پخوا په تخت به چې ناست
اوس څه تختونه دي په ظلم باندې هيڅ نه وايي

لباسو په جامو اوس وينې نه ننبلي د سپين
وايي بدل رختونه دي په ظلم باندې هيڅ نه

د انسانیت جوړښت کې عدل يو څپرکی چې وو
باندې هيڅ نه وايي اوس نور ساختونه دي په ظلم

نړۍ يې ويني بېکسیاره ! چې د زړه په کور دې
اندا ختونه دي په ظلم باندې هيڅ نه وايي تل.

***

ياد شوې ياره کور دې ودان څنګه تنها وم ته را
ودان خير که زه ښکار شوم ته صياد شوې ياره کور دې

رانه دې لرې خاورې دوړې کړې د سترې ژوندون

شوې یاره کور دې ودان د زړګي درمند ته مې باد

خلک دې وایي څه چې وایي اشنا وایي دې نو
مقتول او که جلاد شوې یاره کور دې ودان ته که

څنګه؟ ما وې بې تا به دا وختونه تېروم زه
راته د ټول ژوندون مراد شوې یاره کور دې ودان

رغېږي دا یې خپل نصیب به بېکسیار مري او که
.ودان ته یې پیغام د زنده باد شوې یاره کور دې
***

(ګل د ګلاب بوی د سنځلې
(ولې قد د چنار سیوری د

هم چې ځواني او هم مستي وي
خوب مزه کا په مټ د ښکلې

مه، راباندې غږ کړه را ګوره
کړه مې اسیر ولې مې ولې

هم ستا یاد وطن، اشنا زما
دواړه به ځو که چېرې تللې

زه ملامت خو ته لږ راشه
وینه وللې ده وینه چا په

دریغه پردو بېکسیاره لوټ کړای

خپلې څه به ګيله کړي څوک له.

***

سترګې دې را يادې شي له سترګو مې اوړ و اوري
شي له سترګو مې اوړ و اوري هيلې مې بربادې

مې وايم چې لو ګی شو ای ځنې بيا بيا چې وربولي
زړه ته چې صيادې شي له سترګو مې اوړ و اوري

خاندي په شنه سپرلي ښګه تلوسې د ژوندون و
څرنګه نامرادې شي له سترګو مې اوړ و اوري

شاعرې د اشنا سترګې مسرې پرې ليک کله وي
اوري کله بيا نقادې شي له سترګو مې اوړ و

وينم په ښادۍ چې ځي د هسک پېغلې تر ږنګ ګودر
سترګو مې اوړ و اوري وينم چې ناښادې شي له

شين بيا بيا دې اقرار په سترګو بيا بيا دې انکار را
وخت په وخت جلا دې شي له سترګو مې اوړ و اوري.

***

نه په ظلم کې بوش پلار دی د يزيد په اصل
دا وينې د انسان څښل دغه کار د يزيد
ځای، بېګا بل ځای، سبا بل ځای دا حملې نن يو
يزيد ښکارېږي چې مرګی ته يې تلوار دی د
ترلې يې ده ملا د ټول جهان د هضمېدو

یزید یا مري به بشریت تمام یا وار دی د
تر څو به وي د ظلم دا سې توره تروږمۍ
یزید د عدل لمر به وخېژي بخت خوار د
ختیز نه تر لوېدیزه پسې چیغې د جهاد
دی د یزید د ژوند هر هر ساعت یې اوس په شمار
ملخ د زمانې دا سې تر څو به وهي ترپ؟
د یزید مظلوم ولس یې وینو ته خمار دی
ډارن شاعران وایي به دا څوک دا سې لګیا ؟
.یزید سندرې د مرګ وایي بېکسیار دی د

***

ښه پوه یم راځي نه څه بې ځایه تلوسه مې ده
ریباره ورته وایه تلوسه مې ده ژر ورشه
هره تادي، هره بیړه وي د کار تر پیل پورې
څه عجبه، څه بې پایه تلوسه مې ده مینه
نېغ یو ځل را وګوره د کور ستونه څه کوې؟
ستا تر ډوډۍ نه ستا تر چایه تلوسه مې ده نه
ته؟ کله زه کړکۍ ته شمه، کله زه هنداره
ځان ته چې ښه ځیر شمه له ورایه تلوسه مې ده
هېر د خوب په شان یا خو وای راغلی اشنا ، یا مې
نور مې صبر نه شي لو یه خدایه تلوسه مې ده
کله وږم، کله خیال شي را کله دې یاد راشي،
ځای د اوسېدو دې راته ښایه تلوسه مې ده
ناارام خاطر په هیڅ بل څه ارام نه شي نور مې
.ده ستایه بېکسیاره ! ښکلي ستایه تلوسه مې

***

دربغه چې وای خو څه شراب اوس به نشه نشه وای
دومره اضطراب اوس به نشه نشه وای زه او دا
خراب که رقیب نه کړای په اپلتو زما وخت را
ولې به وای دا سې خراب اوس به نشه نشه وای
ځله تل؟ د اند ېښنو ور مې زاهده ټکوې
کړمه اخته دې په عذاب اوس به نشه نشه وای
اوله بې سد دربغه محفل ته وای راغلی له
پروا به څه مې په جناب اوس به نشه نشه وای
مستي، هم لېونتوب وای اشنا هم چې ځواني، هم چې
خیر که د یار په مخ نقاب اوس به نشه نشه وای
بدرنګ نیمزالي ټول به اوس یو شانې راته ښکلي،
وای ولې به ښکلیو ته بېتاب اوس به نشه نشه
بېکسیار ولې به جنون ته ورځې شپې شمارلې؟
نشه وای که شاعري یې د شباب اوس به نشه.

***

په بې اجله مرګي مړ شومه
شومه د رقیبانو مخکې پړ

ما وې ساپي، ما وې بابړ ټولوم
نه د ساپي نه د بابړ شومه

ناوګۍ کې مې لښکر شو لوټ په
ډېر ګیله من له باجوړ شومه

رنگین سپرلی وم د اشنا خوا کې
په بېلتانه کې د اسې خړ شومه

ما وې ولس ته به پیغام وړمه
ماشومانو د پاپړ شومه د
په تول د بوسو کې هم تېر نه شوم
شومه د ژوند اخور کې وچ کنګړ

زه راوتم د یار ډولۍ راغله
بېرته د ننه په انګړ شومه

خودۍ په منزلو کې بند د بې
نه بېکسیار او نه اندړ شومه.

***

څنګه چې په ژوند د چا یقین وي مري به
خلک ژاړي پرې او دی له خندا شین وي

ګور یې غم لړلی فلسطین وي کور او
وي بل نو څوک کېدای شي دا به شیخ یاسین.

***

قار دي لړ سوړ کړه د سبا ورځې څه پته لګي؟
موړ کړه د سبا ورځې څه پته لګي؟ په خوله مې

اشنا د سر په بیه کړه ستا ګران دیدن غریب یم
نرخونه جوړ کړه د سبا ورځې څه پته لګي؟

!څوک ساری بخته چې په کابل نه په زابل دې وي
ځان امیر کروړ کړه د سبا ورځې څه پته لګي؟

کاله پخوا په شان اشنا مه چېړه اوس مې د شل
لګي؟ فرق د ځوان، زوړ کړه د سبا ورځې څه پته

په مینه وایي دې تومت جوړه دنیا زړګیه
څه پته لګي؟ ته ځان ناجوړ کړه د سبا ورځې

خدایزده؟ دغه ماښام، دغه باران، دغه ښوروا بیا
غټ پیاز را ووړ کړه د سبا ورځې څه پته لګي؟

!ژوندون ټول کړه را ټول جانانه بې پای سوچونه د
دا یې نچوړ کړه د سبا ورځې څه پته لګي؟

اشنایۍ په پاس لړ ورشه نور دره و ګوره د
لګي؟ سیل د سرور کړه د سبا ورځې څه پته

اشنا ته ورکړه بېکسیاره ! ځای په سرای د زړګي
.سبا ورځې څه پته لګي؟ خوی د اکوړ(1) کړه د

***

یار را روان که وي را وبه رسي
له خپل ځان که وي را وبه رسي تېر

اشنا چې ته ماته یې وي چې راځم
که وي را وبه رسي بې شکه ځوان

چا اورېدلی وو محفل کې جرس
رسي مل د کاروان که وي را وبه

ما خو اشنا غوښته چې ویې لمانځم
رسي پاک مې ارمان که وي را وبه

زما په داسې توره ورځ چې آګا
زما جانان که وي را وبه رسي

وطن بېکسیار کټ لړ تم کړئ د بې!
.رسي پاتې یاران که وي را وبه

***

زړګیه ستا دا کشالې، ژوندون به څنګه کېږي؟
چې پالې، ژوندون به څنګه کېږي؟ د مرګ دردونه

لیک دنیا ته ځان ثابتول غواړي په کاڼو نوم
زمونږ ناچله قوالې ژوندون به څنګه کېږي؟

ځینې وینې څښېښو مونږ لا په یو بل لګوو خولې
مونږ لا نه پېژنو پیالې، ژوندون به څنګه کېږي؟

د سمندر په تل کې لامبي، ناځي خلک د ژوند
کېږي؟ زموږه مړي وړي ويالې، ژوندون به څنګه

ته خو لرې به بېکسياره ! ډېرې ډېرې هيلې
ژوندون به څنګه کېږي؟ مېنه د زړه چې کنډوالې.

***

واى درېغه ليدلى چې مې يار اوس به نشه نشه
ولې به واى داسې خمار اوس به نشه نشه واى
توبه ده ستا د انکار له بې سديو مې توبه
درېغه چې کړى دي اقرار اوس به نشه نشه واى
شم تر سهاره ژاړم په خوب کې راشي چې را وينې
په وينېه راغى که نګار اوس به نشه نشه واى
راغلى واى محل ته يو ځل د ژوندون باده که
کډې به بار واى د اغيار اوس به نشه نشه واى
چې لږ خبر دې د راتلو راتللاى هسې اشنا
واى ژوند به مې ولې سور انګار اوس به نشه نشه
دا خو د عقل د سيسې دي زه يې ټينګ تړلى
نشه واى زما په وس که څه اختيار اوس به نشه
د بېکسيار يورپ ځواني خزانو ولوټله
نشه واى سپرلى راغلى که يو وار اوس به نشه.

***

لاس کې يې لور پروت په ولي پړی دی
لوګرې جينۍ وړی دی زړه رانه

خيال د خيالورې مې مل شوی چې
دی مانه پردی شوی خپل هر غړی

بار مې د ژوندون مړی مدام په سر
دی لاس راکړه اشنا زړګی مې ستړی

وينه ترې د چم خبرو وخوړه
ستا پردېس شاعر چې لکه مړی دی

بېکسيار که څوک د عشق په تور وژني
دی وژني دې نو دغه کار يې کړی.

***

لاره دومره نه ده رسېدو ته دې که نيت کړی
سپوږمۍ کې ځنګېدو ته دې که نيت کړی لېڅو د

څو به لوغړن ګرځم اشنا زه بې له تا داسې؟
ومې سبځه راشه لوګېدو ته دې که نيت کړی

سو به هر مقام هوډ داسې وسله ده چې نصيب يې
زهر هم خواږه شي ګوټېدو ته دې که نيت کړی

!اشنا ټولۍ ته د مينو خو ډېر راشې په خير
سر نه د زړه سره تېرېدو ته دې که نيت کړی

په ژوندون چې خپه نه کړې بېکسياره ! ځان خانده
.کړی خپله به زهير يې ژړېدو ته دې که نيت

***

د خپل تقدير په فيصله کې به څوک څه ووايي؟
نه چې څوک، گيله کې به څوک څه ووايي؟ اوري يې
يوه خوا ظلم دی چې کېږي بله خوا بې وسي
د ژوند په دا سې مرحله کې به څوک څه ووايي؟
غږ را معلوم نه يې لاربه چې، نه منزل او نه يې
په بې جرسه قافله کې به څوک څه ووايي؟
څوک زموږه تر منځ؟ خدايزده که دا ځلې جرگه شي
د مرگ او ژوند په مسله کې به څوک څه ووايي؟
چې خبر وي او مني يې له زړه يوم البدتر نه
نو د وختونو سلسله کې به څوک څه ووايي؟
نه ده چې له وخت سره بدلېږي هر وخت کرزی خو
ووايي؟ د احمد شاه بابا شمله کې به څوک څه
څنگه په پټه خوله دې تېرې کړې نادودې د وخت
.څوک څه ووايي؟ ستا بېکسياره ! حوصله کې به

***

شوه دغه چا وې د تربرونو وينه توی
خورم قسم د سکه ورونو وينه توی شوه

مخې میندې بورې، خویندې وراړې شوې له
د بچو او د پلرونو وینه توی شوه

نا انسانو پرې ګوزار بې شمار بمونه
د دې ځمکې، د دې غرونو وینه توی شوه

دې دا ژوندې چې دا په هیڅ هم حساب نه
بې حسابه د سرونو وینه توی شوه

کړې د باندو، درو ، د کلیو څه حساب
د بسته بسته ښارونو وینه توی شوه
شوې تری تمې ګورګورې او ممانۍ
څېړیو، چنارونو وینه توی شوه د

آفرین یې په همت وایه جلاده
وارونو وینه توی شوه د دې خلکو په

ټوله شپه شپې قتلول سپوږمۍ او ستوري
سهارونو وینه توی شوه سپېده داغ د

ما کاته ورته زامنو پلار په دار کړ
د ترونو وینه توی شوه د وروړو په لاس

ټوله پته بېکسیاره ! یو الله ته
.نهرونو وینه توی شوه په ویالو او په

***

لاس سودا د یاره سره گرځي مې احساس لاس په
د بېلتانه غم رانه وړي دي حواس لاس په لاس

والوتله بې اعتباره زمانه شوه حیا
اشنا محفل کې له ساقي غواړي گیلاس لاس په لاس

احوالونه مې د صبر د روړل ریبار که څومره
را و دې نه لېږه اشنا کله شاباس لاس په لاس

هر چا سره تل ښه دي خو وبرېږم اشنا ښه له
لاس نه چې ملگری درسره شي څوک بې پاس لاس په

اشنا هواره کې ارام ته مو څوک کله پرېږدي؟
ته پاس لاس په لاس درځه چې وخېژو دې تورو غرو

!ما لا د مینې بېکسیاره ! نوم اخیستی نه و
.تومتونه او وسواس لاس په لاس راپسې راغلل

***

لکه چا ښه چې په ژړا تش کړی
هسې مې زړه نن په اشنا تش کړی

تر سباوونه یې سلگۍ وهلې
میدان چا تش کړی وې یې د مینې

یو وخت چې مالامال د یار له مخه
غلا تش کړی د زړگي کور مې چا په

له بې کسۍ نه غاړې، غرو نه ژاړي
کړی مرګي وطن مې لا په لا تش

او س پکې بې له مينې بل څه نشته
کړی دوکان د ژوند مې له سودا تش

وخت بېکسيار هسې پرې غل ونيوه
.کړی د زمانې جېب چا پخوا تش

***

ستا که د تللي پېغلتوب هوا له سره نه ځي
يو خوب هوا له سره نه ځي زما ليدلي د

زه تورو خاورو سره خاورې شوم په ځوانه ځوانۍ
د مستۍ او ياغيتوب هوا له سره نه ځي ستا

باسي رقيب که ستا سودا په زوره مې له سره
د چا د مخ څټ په پړسوب هوا له سره نه ځي

مې له يو مخې توی رېږه مې سپينه شوه غاښونه
اوس مې لا هم د زلميتوب هوا له سره نه ځي

خلک وايي اشنا مه يادوه څومره ساده دي
له لېوني د لېونتوب هوا له سره نه ځي

کړم جنتي اوبه هوا د يورپ بېکسيار څه

ځي نه د ترنک او نه د ژوب هوا له سره نه.

***

را روان په ملک چنګېز دی اسمان ورېځ دی
خېز دی اسمان ورېځ دی د مظلومو جست و
ښکته ځمکه ده چې چوي له هیبته
اسمان ورېځ دی باران اوري او ښه تېز دی
همدا نن چا وې ورځي چې بغداد چور کا
اسمان ورېځ دی امریکه ده او انګرېز دی
باد د کرکې دی چې لګي په هر لوري
اسمان ورېځ دی سیلۍ لوټ د بخت پالېز دی
شپه خو شپه ده، سپینه ورځ هم توري لړې
اسمان ورېځ دی له رڼا نه ژوند پرهېز دی
څو نیمزالې په تیاره ماښام اوبه وړي
اسمان ورېځ دی ګونګوسی یې په کارېز دی
بېکسیاره ! ښکلې شنه له خندا نه شوه
ورېځ دی بس همدغه یې اغېز دی اسمان.

***

د ژوند په تمه د تابوت په غېږ کې شپې اړوم
څاڅکي شور ته د سکوت په غېږ کې شپې اړوم یو

کار نه لري د ژوند سرې، تودې اوس هیڅ راباندې
د بې خودۍ د کاڼي بوت په غېږ کې شپې اړوم

ما چې کله شک به کاوه د ببلتانه په راتګ
شک مې باور شو د ثبوت په غبږ کې شپې اړوم

بدمستیو ، عیش او نوش به مې چا دروغ ویلي د
هسې د قوت او لایموت په غبږ کې شپې اړوم

له خلکو تښتم چې مرغانو په شان ونو ته ځم
شپې اړوم کله سنځلې کله توت په غبږ کې

دلته چې هر غدار راځي ځان کړي بزرګ د زمان
وایي د طاغوت په غبږ کې شپې اړوم ولس مې

په زړه مې اوري بېکسیاره ! افغاني سید تل
زه که دمشق که د بېروت په غبږ کې شپې اړوم

څوک به حضرت داود اوس به طالوت شي راته څوک،
.اړوم ملګرو ! ګورئ د جالوت په غبږ کې شپې

***

د سپېده داغ غېږ کې یوه غېږه وربېځ
نه ستوري او نه لمر رانښکاره نه سباوون ښکاري
.شان نن هم د تېرو څو کلونو په

***

مړه یو په ځان باندې ډیوې بلوو
ډیوې بلوو په خپل ارمان باندې

د یار ښکالو مو اوربدلې نه وي
بلوو په تش گومان باندې ډیوې

ستا منزلونه رانه پاتې اشنا
بلوو په لوټ کاروان باندې ډیوې

مور چې سرتوره، پلار چې وژني راته
بلوو مورږ هغه ځوان باندې ډیوې

تر تورو لړو مو نظر نه رسي
بلوو په شنه اسمان باندې ډیوې

زمورږ له خپلې نافهمۍ مرور
بلوو په شته جانان باندې ډیوې

افغانستان لکه پردی کور سوځو
په خراسان باندې ډیوې بلوو

بېکسیار یو امریکن او یو روس زه
بلوو تباه افغان باندې ډیوې.

***

ماښام راخور د غره پر ولو دی
دی وخت د توبې د ماتولو

پروردګاره ته یې وبښې
دی بېکسیار کله د ښښلو.

***

مینې ستړې مه شې ښه شوه چې بیا راغلې
مه شې ښه شوه چې بیا راغلې ته نیمګړې
زه پردی همدا سې ښه یم، نااشنا ته
ښه شوه چې بیا راغلې ما هیڅ کړې مه شې
همدا زه یمه چې وینې وینې پروت یم
چې بیا راغلې حیرت وړې مه شې ښه شوه
ستا ګیلې، ښېراوې ماته په سر سترګو
بیا راغلې خود شخړې مه شې ښه شوه چې
انجمن د وصل، هجراو د اور کې
راغلې خدایږو غړې مه شې ښه شوه چې بیا
تلوسه ښه یې وژلای دې څوک نه شي
راغلې چې وګړې مه شې ښه شوه چې بیا
بېکسیار ته دې رنې چې اوبه نه شوې
راغلې اوبه خړې مه شې ښه شوه چې بیا.

***

حسن يې نظر سره غرض لارۀ
غرض لارۀ سم يې د زړه سر سره

يه كنگلي هوډه ! چې وې دا سې سست
لارۀ ولې دې بيا لمر سره غرض

نه منم زه دا چې سپي دې و داړي
لارۀ خوار كه د چا ور سره غرض

وخت ته كه تېره توره په لاس نه وای
لارۀ ما به څه له سپر سره غرض

مينې بې گونا كړم بېكسيار اسير
.لاره ما كله دې شر سره غرض

***

ټپي- ټپي يم په پرهر مې مالگې مه دوړوه
زړه سر مې مالگې مه دوړوه په وينې- وينې د

بس دی چې خاورې دې يادونو كړم له خاورو سره
په سوري- سوري ځيگر مې مالگې مه دوړوه نور

سيليو د روح ځرمن مې رانه كښلې د بېلتون
په بې ځرمنې خوار بشر مې مالگې مه دوړوه

چې څومره دې وس په تېرو تورو غوڅوه مې تن
اشنا احساس باندې اكثر مې مالگې مه دوړوه

دې ډوب شي که بختونه را ویښ وخته تختونه به
په ښکاري ویشتي مات وزر مې مالګې مه دوړوه

تخیل تلې مې پرې- پرې په هیندارو د وخت د
.دوړوه نور بېکسیاره ! په ګذر مې مالګې مه

***

داسې په منډه چې روان یم ځم د لمر کلي ته
نه په بل او نه په ځان یم ځم د لمر کلي ته چې

کومه اسره؟ بس په توکل به ور رسېږم نور مې
زه د ناهیلو یو کاروان یم ځم د لمر کلي ته

وژنو نه یم ستړی- ستړی تربور ګلویو ، ورور
د یویشتم قرن افغان یم ځم د لمر کلي ته

سپوږمۍ ، ستوري او سپین سپېده داغ اوسي مدام راکې
کلي ته ځانته په خپله یو جهان یم ځم د لمر

د یورپ تورو وربځو و خوړمه دوه لسیزې
ځم د لمر کلي ته ډېر په ارمان د شنه اسمان یم

نظر او فکر ، تخیل مې بېکسیاره ! ګڼ وډ
.ګرېوان یم ځم د لمر کلي ته سوچ سره تل لاس او

***

نه وه تېره شپه چې مې غزل ته شيمه
په قسم چې مې مزل ته شيمه نه وه

ډېرې ارادې راتلې د لريو لارو
خو زما غريب يو پل ته شيمه نه وه

"درشي چې غوټې پسې وهې په لاس به"
د ملګرو ژور تل ته شيمه نه وه

راغلم دا خو تا وم رابللی چې زه
خو زما ګوره محل ته شيمه نه وه

د اشنا بلا يادونه مېلمانه مې
مرګ زړه، زما اجل ته شيمه نه وه د

بېکسياره ! ما وې ګوندې پښتون واوړي
.قاتل چې مې بدل ته شيمه نه وه له

***

کله کله کتل ماته محفل کې اشنا کله
رقيب اشنا ته خو پخپله کله کله کتل

هم بل خوا نه کتای زه وايم بې له ما يې کله
دنيا غوسه ده چې يې خله کله کله کتل

اسمان کې څه د ستورو اتڼ هغه ماښام به شنه
جانان او ما چې يو تر بله کله کله کتل

ديدار لره پيدا دي خوشال ښه ويلي سترګې
کتل د رېغه چې ژوند مې تل تر تله کله کله

په بېکسيار باندې يې هم پېرزو کوه وخت ناوخت
کله کتل د تخيل د شاړې ګله کله.

***

دي خير دی که مخ يې بل رنګ سترګې خو يې ستا غوندې
په دې به څه کوو جنګ سترګې خو يې ستا غوندې دي
يې نه يم خبر په اصل، نسل، قبيله باندې
ښايي له ځايه پړنګ سترګې خو يې ستا غوندې دي
کميس به نه يې په تن منم د سرې بنارسۍ
نه يې په غاړه لونګ سترګې خو يې ستا غوندې دي
خو يې شېبه- شېبه را اوري په زړه ماته وعده
دي و دې شي وکوي ننګ سترګې خو يې ستا غوندې
زه يې پيالو ته نه، ديدن ته د ساقي ور روان
ستا غوندې دي چې ميخانه مې قلنګ سترګې خو يې
څوک نا اشنا راته مودو نه د خيال لارې څارې
سترګې خو يې ستا غوندې دي راته په زړه وهي چنګ
!بېکسيار دومره ډېر خطا هم اشنا نه دی وتی
.در چې ملنګ سترګې خو يې ستا غوندې دي د چا د

***

ته څه الهام واخلم که نه؟ له سترګو دې غزل
ساقي ستا اجازه ده چې بل جام واخلم که نه؟

په دې ګواه دی چې راځې خو وېش دی نن زړګی
نه؟ ګودر، زه مازیګر او که ماښام واخلم که

سر تېر له ننګ او نومه راته وایي هر اشنا
نام واخلم که نه؟ حیران یم چې رخصت له ننګ او

دا هسې یو هوس دی یو ارمان پوره کوم
خدایزده چې ارام واخلم که نه؟ وصال کې به هم

راوي زما زمولي یې سپرلي کې د ېر ګلان
اوس یې هم په سرو سترګو سلام واخلم که نه؟ لا

په سر بې شکه بېکسیاره ! چې له بخته لاس
.په سوچ کې یم چې وخت ځآنته غلام واخلم که نه؟

***

وایمه ولا چې زه مین په سپوږمۍ دروا غ نه
سپوږمۍ خدایزده چې دا ځویمه پلا چې زه مین په
د ښکالو پلونه مې دغه رانه ستوري، چې ګورې
مین په سپوږمۍ ژر به ور رسم انشالا چې زه
دا یې اوله ورځ، میاشت نه، نه یې لومړی کلیزه
چې زه مین په سپوږمۍ کلونه واوښتل بلا

شکر چې نه د چا ناموس، نه ننگ حیا ، خور او لور
برالا چې زه مین په سپوږمۍ چیغې وهمه
لیلا مجنون تللي د مینې په نوم لار خو نشته
ورځم په بسم الله چې زه مین په سپوږمۍ زه به
څارم نه د چا ور، نه د چا بام، نه د چا لوري
نه چاته گورمه په غلا چې زه مین په سپوږمۍ
واوښتلې چې پرې اوښتی بېکسیاره ! نه وې
اوس نو توکل مې په مولا چې زه مین په سپوږمۍ.

***

چې بیا را مخ شو ، بیا گیله مې په سر واوښته یار
واوښته صبر مې تم نه شو حوصله مې په سر

ته د خیال نیمزالې وړمې ټول عمر تازه اوسې
ولوله مې په سر واوښته دا خو ستا له بخته

داسې د غفلت په خوب ویده وم ټینگ په نیمه لار
باندې خته تله قافله مې په سر واوښته ما

ټینگ کړی له مودو مې چې د نه درتلو قسم و
مینه ټکنۍ شوه فیصله مې په سر واوښته

هغې ورځې زه بېکسیار داسې لېونی شوم له
ډکه چې له خیال د یار پیاله مې په سر واوښته.
***

پياله د چا له سترګو ډکه نن مې
په زړه ګيله د چا له سترګو ډکه
شرمېدمه ورنه ما ور کاته خو
سپوږمۍ چې تله د چا له سترګو ډکه
ښو دواړه ياد ېږي مې جرګه د
او فيصله د چا له سترګو ډکه
ړوند په کلو چې پسې کال کې کله
د چا له سترګو ډکه شېبه ايله
چا ور کتلي به وي ډېر ور پسې
چې قافله د چا له سترګو ډکه
سر په اوږه يې بېکسيار ته ايښی
ډکه لا يې شمله د چا له سترګو.

***

شوله د وصل شپه په دار چې ستوري يو - يو پنا
تورو غرو مې لار چې ستوري يو - يو پنا -په تورو

شپه راغلې نه وه لاړه تېره شوله دا څنګه
زما سپوږمۍ ته انتظار چې ستوري يو - يو پنا

خړو خړو وربځو کې ډوب شين اسمان، سپينه سپوږمۍ
لمنه ټوله د بهار چې ستوري يو - يو پنا

هومره هم نه وي وهي سترګې مدام ورته مې خيال
پنا د ننداري يې نن خمار چې ستوري يو - يو

تل خاطرو ته د یادونو غمازي مې کوي
ستوري یو - یو پنا اشنا مېلمه په ژوند یو وار چې

***

وخت هسې هم نه ده چې یاد ېږي تل رڼاوې د
هغه شېبه هم یو یادګار چې ستوري یو - یو پنا

پنا تل ستوریو ته شمه بېکس چې بېکسیار ورم
خدای مې دې نه کړي هسې خوار چې ستوري یو - یو پنا

یې نشته چې په ورو - ورو الاهو یې ویده اشنا
پنا څنګه به خوب وړي بېکسیار چې ستوري یو - یو.

***

دښمن ښه دې چې وهي دې په مغزي
درته اغزي تر هغه دوست چې کري

تر کوټه سپي زار رسا په سړي دانګي
تازي نه په چم چم کې داړنه د

***

له خدایه نه چې، له بنده څه پټه؟
پټه؟ زما په شان د شرمنده څه

که د جهان عطرونه وشیندې پرې
پټه؟ بوی به یې لګي د ګنده څه

زما ایمان دی چې ظالم به پړ شي
پته؟ ساتم به ټینګه عقیده څه

قسم په خدای چې را یاد بړې مدام
پته؟ ښکلې ! له تا مې څه پرده، څه

یم حرامخور که شرابخور، یم ځانته
پته؟ کوم له چانه به سجده څه

بېکسیار نیت د غزل نه وو کړی
.پته؟ اشنا له تا مې اراده څه
***

ژوند هینداره، که شپشه ده مینې ته یې
ده مینې ته یې بې سدي ده که نشه

غره ته ګورمه، که ستوري، که سپوږمۍ ته
مینې ته یې څه عجبه تماشه ده

تن مې بند - بند که ورتېږي په مړه اور کې
ده مینې ته یې که په زړه مې پلوشه

مینې ته یې چې دې قیس په غرو رغو کړ
ده مینې ته یې د فرهاد په لاس تېشه

!بېکسیار یې ګومارلی چې به لیکي
.ته یې شاعري که څه پېشه ده مینې

***

سپوږمۍ څومره نېکمرغه یې څه لاره دې رڼا
درکې غلا نه، هره چاره دې رڼا ذره هم

اوږد د ژوند تیارې کړکۍ ته لاس زما دې چې را
د زړه تیاره جونګړه کړه له واره دې رڼا

تا نه یې څه زده؟ د ځمکې ړوند مخلوق دربغه له
درې، باندې او کلي ټول له ښاره دې رڼا

ما شومان ستا په ارمان بې شکه به د کلي
ګودر دې، مازیګر دې او شودیاره دې رڼا

لره ستورې تل دوا کړي ببکسیار رانه دې رب
رڼا شه غېږه دې څو چنده او بې شماره دې.

***

ویده په خوب کې بیا - بیا چای دموم
د چا چای دموم چې ویښ په خیال کې

څوک به راځي ګوندې عمرونو نه پس
دموم شببه- شببه چې لګیا چای

سترګې ګنډلې مې په وره کې د کور
دموم په پخلنځي کې بسیا چای

ما خو نظر یې لا وچ کړی نه دی
دموم د زړګي سر ته بە لا چای

مجلسي یار کە یو وار رب راولي
دموم زه بە سهار او بېګا چای

لکه کوچیانو چې اور بل سپوږمۍ ته
دموم چاپېره ستوري، رڼا ، چای

ما بېکسیار وې د زړه غوښې ورکړم
دموم خو د اشنا چې سلا چای.

***

ژوند

ژوند یانې څه؟
ژوند یانې باد کې سفر
یانې باران کې مزل
په سپیده داغ کې راوینس
په سره غرمه کې ویده .

***

کله لر مې زړه ماتېږي
کله بر مې زړه ماتېږي

ښکلیو په اسره کې وي د
چې اکثر مې زړه ماتېږي

دی بمبارد په توره بوړه
غر مې زړه ماتېږي لکه

لور په لور ناري د هجر
ماتېږي سر په سر مې زړه

یار چې مړه- مړه گوري نور څه؟
برابر مې زړه ماتېږي
بېلتانه تل د اشنا په
ناخبر مې زړه ماتېږي

په دیدن پسې ملنگ یم
ماتېږي په هر ور مې زړه

بېکسیار مین په مینه
.ماتېږي او په شر مې زړه

***

چې چېرې به یې بیایې دا نیمگړې برخه خواره

د ژوند او مرگ جگړې ته نېغ ور ووت سمد واره
په پړونده لاره گردونه یې له پلونو نه خاته

له دغه کلي دغه خلکو لاړه مرور شو
.پام کړه بېکسیاره غړونه پسې ډېر کېدل چې

***

زه؟ زه څه خبر چې سمندر په شان ستا زوی ومه
ما خو ګڼله چې پیدا همدا سې لوی ومه زه

ناوخته راغی د احساس ډېر یم احسانمند چې لږ
زما سینه خو یو ډک جام دی اوس به توی ومه زه

مور څه او مورنۍ مینه څه؟ ما ته څه پته چې
زه خو کاکه ومه په هر څه- هر څه پوی ومه زه

به ادا دې مورې خدایزده خو کوښښ به کوم حق
زه که د پښتو ادب په بڼ کې سخنګوی ومه

د چا له زړه دوعا ساتلی بېکسیار یم ضرور
.ومه زه ګنې بتهۍ کې د حالاتو به الوی

***

خاونده بیا سپرلی شو ګودر لارې مې یاد ېږي
ترې ایله واوره شو دیارې مې یاد ېږي الوتې
ټول د کلي هغه بر سر ته شینشوبو کې غاټول،
ویالې ډډ ته د توتو د باغ بارې مې یاد ېږي
که راځمه په دغو لارو هر وار زه که ځمه

بلا - بلا د چا سترگې خمارې مې یاد ېږي
سیلۍ ستړې په وچو تورو غرونو کې د هجر
باڼو ته مې خیالونه ځي هوارې مې یاد ېږي
د یاد شمېرونه ساقي درته به څه کوم د یار
چې هر وار رېوم سترگې هر وارې مې یاد ېږي
بېزار زه بېکسیار یم له ښکلیو د یورپ څخه
.اندړې مې په زړه اوري، شینوارې مې یاد ېږي

***

شاعره شپه ده، شاعر خیال مې د سپوږمۍ په ننداره په موسکا
گورم بس له ورایه ځنگل، غر او سین ښکاره په موسکا هر خوا چې

اشنا ډېر - ډېر وې څه بیا رانه شې ماته له قصده خلکو مخکې
موسکا د ستنېدو یې راته وکړه بڼو لاندې اشاره په

د زور، د ظلم، د وژلو، زولنو او زندان څه حکومت؟
وکړه د وگړو اداره په موسکا منم هغه چې که چا

ټنډه له میکدې نه که هر وارې ساقي و ایستم په تروشه
خو زه په بیا - بیا ورته راغلم په زاریو دوباره په موسکا

پوره سات چې شو اوبو کې خپل تصویر سره گډ بس هماغه دی
.او بېچاره په موسکا په جنجالو ډوب بېکسیار خوار او حیران

دا ته د کومو غرونو شور یې　　　　بېکسیار عبدالمالک

اختر

شل کاله وروسته،
زه د چرمي درې نفري کوچ په دا منځ کې ناست
او شاته مې تکیه وهلې،
راته په مخامخ دېوال باندې
ځړېږي د توحید کلمه،
ترې لاندې دوه کرښې زما یو پخوانی شعرگوټی،
او تر هغه رالاندې،
د الماری په څنډه یو لیکه
کتار څو تور او سپین عکسونه،

اول خلیل پاس د بیهي ونه کې،
بیا اسماعیل یون، بیا ارمان
بیا سید عمر او قاسم،
الماری ټوله، تر خوا دوه نورې هم،
له سولېدلو، سوځېدلو او خیرنو، پاڼې پاڼې
کتابونو ډکې،
نن اوویشتمه روژه،
زه د سهار لمانځه ته شمېرم شېبې خوب رانه ورک،
سبا یا بل سبا - یا بل سبا اختر به ضرور
ماته به ته زیاته
تر شل کاله پخوا یادېږې.

***

تړاو

زما د لاس ګړۍ کې هر ځلې ساعت شي پوره،
زما غوږو کې زه که هر چېرې یم،
د خبرونو یو زیګنال وشي،
د خبرونو سرخط:
"امریکایي پوځونو،
د تورې بوړې په شاوخوا سیمو کې،
د القاعدې د مسلمانو بنسټپالو یو ټولی تباه کړ"،
...
"امریکایي پوځونو،
د فلوجې په ښار کې،
د القاعدې د مسلمانو بنسټپالو
څه نا څه د پاسه دوه زرو نه زیات کسان له منځه یوووړل"،
....

"امریکایي پوځونو،
د پاکستان په سرحدي سیمو کې،
د القاعدې د مسلمانو بنسټپالو
یوه لویه ډله ونیوله"،
....
اسرایلي پوځونو،
نن د غزې د ښار لوېدیز برخه کې،
له ښوونځي نه د راتګ په لاره،
دوه اووه کلن فلسطیني ماشومان،
د ماشینګڼو په سرو ډزو کې غلبېل- غلبېل کړل،
د القاعدې له مسلمانې بنسټپالې ډلې،

سره تړاو يې لاره.

***

باران

کيږدۍ کې ستونيستاخ ليمڅي باندې پروت
غبرگو لاسونو باندې سر مې ايښی
ورو- ورو غږېږي راته ساز د باران

د وريو ، مېږو يوه لويه رمه
ځوړ- ځوړ غوړېږونه چوپ بهر ولاړه
لکه مين چې په آواز د باران
تر ما هم کله له پرانيستې کيږدۍ
د باد څپه راوړي، څپه د څاڅکو
نغاړم ترې ځان نه، اخلم ناز د باران
په مخامخ غره کې تک ژېړ لمر گوره
دا يو ځای اوري، يو ځای نه چې اوري
په دې کې هم به وي څه راز د باران

خدايزده چې اوس څو مره شېبه به تېره
چې بېکسيار ډوب يم په خيال کې د يار
راڅخه هېرو هېر آغاز د باران.

***

د ابد دپاره

ځم د غنمو طلايي فصل ته اور اچوم،
پاس د شوتلو
کوز د جوارو
شنو پټيو ته پاده ور پرېږدم،
چې په يوه شېبه کې جوړ کړي
ترې د بر کلي ډاګ،
او هغه پورې ډک
د سرو مڼو باغ،
په ګيلمجمو چور کوم چې يې د سوند لرګي کا،
رېدي ته وايمه چې نه به راځي،
غاټول ته وايمه چې کډه دې شي،
زه د وطن په غرو رغونو
شاړو دښتو
په ميرو
او په هوارو باندې،
تر هر څه، هر څه نه اول د ژوندون کر کومه،
هسې نه تخم يې ورک نه شي
د ابد دپاره.

ژوند

دا ژوند عجب ژوندون دی
عجيبه يــو قـانـون دی
ارمان ارمان کې ومره
ارمان ارمان کې ومره
دا ژوند څه عجيبه دی

د ټولو غم لاربه دی
د خان که د غربه دی
شپه په شپه تلون دی
ارمان ارمان کې ومره

په خپل کور که سارا یې
مجنون او که لیلا یې
غني، که بېنوا یې
په برخه دي بېلتون دی
ارمان ارمان کې ومره

باران وربږي ناست یم
شپه وروسته به ملاست یم

الله پاک ته په خواست یم
په دې مې شین لړمون دی

ارمان ارمان کې ومره
زه مینې ته بې وسه
د زړه اشنا را رسه
حالاتو ته بې کسه
قسمت زمونږ پښتون دی
ارمان ارمان کې ومره

حیران زه بېکسیار یم

له هر سړي وېزار یم
د وخت په چار ناچار یم
بس کړی مې تړون دی
ارمان ارمان کې ومره.

***

هوس

چې نیمه شپه د لیدو هوس دې
زما د خوب په درمندونو باندې سیوری وکا
لېمو کې ډنډې له ماښامه اوښکې
د ګرېوانه په لوري، لوری وکا

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
زما د صبر کاسه واړوي نسکوره یې کا
خوا مې له ژونده چې له ځایه سړه
ورځخه سل چنده لا نوره یې کا

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
راشي زما په تیاره خونه کې څراغ شي راته
ما لا په زغرده ور کتلي نه وي
ستا د دیدن یو خیالي باغ شي راته
چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
راته سپوږمۍ له پورې غرو په تماشه راولي
بیا نه په ځان یم، نه په بل باندې یم
څه لېونۍ غوندې نشه راولي

چې نیمه شپه شي د لیدو هوس دې
زړه را زلمی کړي فکر ستا د پېغلتوب مې یوسي
په هغه شپه بیا څوروي مې ډېر نه
راته پالنګ شي پکې خوب مې یوسي.

***

تصویر

اسمان کې ایکي یو خړکی ستوری زما مخامخ،
زه د موټرو
بایسکلونو
او د پلیو لارویو
په یو ارت څلورلاري کې ناست،

کله موټرې شمارم،
کله سایکلې
کله پلې جینکۍ
یا جینکۍ هلکان ګڼ وډ سره،
نارینه نه شمارمه،

په نارینه وو ته کتو زه د اسې ګران وختونه نه ورکوم،
اوس په اسمان کې هغه ایکي یو خړکی ستوري له مانه پنا ،
هغه دی بیا یوه یوائې جینۍ
بس کې لاړه،
لږ شېبه وروسته به توده موده

خپل کور کې ناسته،
یا د خپل یار په درشل،
خو زه خپل کور ته چې د بس لار هم نه
نه شم تلای کیلي مې ورکه،
او په اسمان کې هغه ایکي یو خړکی ستوری
زما مخامخ
بیا را څرگند.

***

کیسه

اسمان تک شین لکه د گوتې غمی،
کټ مټ زموږه د نیمزالې گاونډی
پړونی تېر اختر کې،
خو بس یوه لکه په شپه کې
خور ځنگل ته ورته
توره وربځه،
زموږ د کلي په دا سر ولاړه یو سات وشو،
نه څپک بره ځي نه کوزه خوځي،
سره له دې چې اوس هوا وې ماتې،
خو چې لمر لږ پنا د ژمي احساس بېرته ژوندی،
د کلي مخې ته په نوې تو کېدلې
د رشکې پتې کې،
بلاربه سپینکۍ دنگه رسا اسپه
دوه تورې او دوه ژېړې غواوې،
څنگه په وار سره اسمان ته گورې،

ټیک لکه زه ښایي په ورېځو غوسه،
دا زه کیسه نه لیکم،
نه تخیل دی زما،
دا زه همدغه شېبه لیکم چې همدغسې ده.

***

تپوس

کابل وران، میدان ویجاړ شو،
خو دې دواړو کې توپیر شته،
عالمان به پرې پوهېږي،
ما خو داسې اورېدلي،
چې اکثره وران ودان شي،
خو ویجاړ چې خدایزده څه شی؟،
تش پوښتنه مې کوله.

***

منې

د "منې ګل" د لومړۍ مشاعرې په ویاړ

څنګه مې زړه کېږي
په خپله چې ور وخېژم خپلیو سره،
څادر د دوو څانګو په منځ کې

کېږدم کېنمه پرې،
او ښه تکیه ووهم،
په پېغلو څانگو کې
را څوړندو د سرو منو بنډار ته غوږ شم،
لږه شېبه په لاندې سین کې
د رڼو اوبو شرار ته غوږ شم،
د چا ښکالو مې د خیالو لړۍ
را و شلوي او لار ته غوږ شم،

لکه چې بیا یې د کلا په دېواله
له خپلو ځالو سره مار لیدلی،
پورې سنځلو کې د گڼو کورنو مرغیو،
په زوره- زوره چغهار ته غوږ شم،
یو چتی راشي غواړي و څري دې اړخ ته دلته،
نیمه مرغیو چې خوړلې په دا سره منه کې،
بېرته چې ماته یې پام ژر و تښتي،
زما منو ته تلوسه لا زیاته،
اول سورلاستی په غنمو پېرودلی چاکو،
د واسکټه له جېبه
په ناز را وکاږم
پرې رغوی تېر کړم،
بیا په منو ور خلاص شم،
چې په مزه- مزه او خوند- خوند یې کړم سپینه
لکه سپینه هگۍ،
بیا ترې تړانگې بېلوم د خټکي په شانې،

تر هغو خورم يې
چې د مور خبره: "و بزېږم"،
يانې چې ټنډ شم د ځاريو په شان،
بيا نو ور وغورځم پراخه سين ته،
تر هغو لامبم چې دا يو خروار منې مې هضم،
له لمبا ستړى چې راوځم
رېګ کې خوب مې يوسي،
چې را ويښېږم غرمه تېره
ما سپښين هم پسې،
په درمندځاى کې د تمام کلي واړه ماشومان،
په خرمستيو لګيا،
زه هم په بيړه ځان ورورسوم.

***

خداى پاماني

ستورو! نور ځئ
له دې محله دلته اور را اوري،
لمره په دې غم کلي
نور چې را ونه ځلېږې!،

سپوږمۍ په مخه دې ښه